

## АЛГОРИТМ РЕАГУВАННЯ НА ФАКТ ВИЯВЛЕННЯ БУЛІНГУ

### Порядок реагування на доведені випадки булінгу (цькування) в закладі освіти та відповідальність осіб, причетних до булінгу (цькування)

1. В разі підтвердження факту вчинення булінгу (цькування), за результатами розслідування та висновків комісії, повідомляються уповноважені підрозділи органів Національної поліції України та служби у справах дітей про випадки булінгу (цькування) в закладі освіти.
2. Виконується рішення та рекомендації комісії з розгляду випадків булінгу (цькування) в закладі освіти.
3. Надаються соціальні та психолого-педагогічні послуги здобувачам освіти, які вчинили булінг, стали його свідками або постраждали від булінгу.
4. Керівником закладу освіти або уповноважені ним особи відповідно до Закону здійснюють контроль за виконанням плану заходів, спрямованих на запобігання та протидію булінгу (цькування) в закладі освіти.
5. Визначаються відповідальні особи, причетні до булінгу (цькування) та накладаються адміністративні стягнення:

Цькування неповнолітнього карається штрафом від 50 до 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (**850 та 1700 гривень відповідно**) або громадськими роботами від 20 до 40 годин.

Така ж поведінка, вчинена групою осіб або повторно протягом року після накладення адміністративного стягнення, передбачає штраф від **1700 гривень до 3400 гривень** або громадськими роботами від 40 до 60 годин.

За булінг, вчинений малолітніми або неповнолітніми особами віком від 14 до 16 років, тягне за собою накладання штрафу на батьків або осіб, які їх замінюють.

Якщо керівник закладу освіти не повідомить уповноважений підрозділ органів Національної поліції України про відомі йому випадки цькування учасників освітнього процесу тягне за собою накладання на нього штрафу від 50 до 100 неоподаткованих мінімумів доходів громадян або виправні роботи на строк до 1 місяця з відрахуванням до **20 % заробітку**.

### Алгоритм роботи для спеціалістів, які зіштовхнулися з булінгом в дитячому середовищі

#### 1. Назвати явище і для дітей, і для дорослих.

Потрібно зрозуміти, хто готовий взяти на себе відповідальність за припинення цієї справи. Ознака того, що готовий - якраз і є готовність назвати цькування цькуванням.

Далі, той дорослий, хто взяв на себе відповідальність, повинен поговорити з групою, в якій відбувається цькування і **НАЗВАТИ** явище групі.

Якщо не називаєте все своїм ім'ям, всі будуть робити вигляд, що нічого особливого не відбувається.

Діти досить часто не усвідомлюють, що саме роблять. У них в голові це називається «ми його дражнимо», або «ми так граємо», або «ми його не

любимо». Вони повинні дізнатися від дорослого, що коли вони роблять так і так, це називається ось так і це - неприпустимо.

## **2. Дати однозначну оцінку.**

«Люди можуть бути дуже різними вони можуть подобатися один одному більше або менше, але це не привід для насильства. Люди на те й люди, що вони здатні навчитися бути разом і працювати разом без того, щоб .... Навіть якщо вони дуже-дуже різні і хтось комусь здається зовсім неправильним».

Можна навести приклади, що нам може здаватися неправильним в інших людях: зовнішність, національність, реакції, захоплення.

Навести приклади, як одна і та ж якість в різні часи і в різних групах оцінювалася по-різному. Звичайно, все це вийде, тільки якщо сам дорослий так щиро вважає.

## **3. Визначити булінг як проблему групи.**

При виявленні що, хто, як ... ви почуєте: «А чого він? А ми нічого ... а це не я » і все в такому дусі. Зрозуміло, що толку від обговорення в такому ключі не буде. Тому не треба його вести. Не треба сперечатися про факти, з'ясовувати, що саме «він», хто саме що і т. д.

### **Потрібно позначити цькування - як хворобу ГРУПИ.**

Так і сказати: «Є хвороби, які вражають не людей, а групи, класи, компанії. Ось якщо людина не миє руки, вона може підхопити інфекцію і захворіти. А якщо група не стежить за чистотою відносин, вона теж може захворіти - насильством. Це дуже сумно, це всім шкідливо і погано. І давайте разом терміново лікуватися, щоб у нас був здоровий, дружний клас».

Це дозволить насильникам зберегти обличчя і навіть надасть їм можливість хоча б спробувати приміряти роль конструктивного лідера.

І, що особливо важливо, це знімає протиставлення між жертвами-насильниками-свідками. Всі в одному човні, загальна проблема, давайте разом вирішувати.

## **4. Активізувати моральне почуття і сформулювати вибір.**

Результат не буде міцним, якщо діти просто прогнутися під формальні вимоги вчителя. Завдання - вивести їх зі «стайного» азарту в усвідомлену позицію, включити моральну оцінку того, що відбувається.

Можна запропонувати дітям оцінити, яким є їхній внесок у хворобу класу під назвою «насильство».

Припустимо 1 бал - це «я ніколи в цьому не беру участь», 2 бали - «я іноді це роблю, але потім шкодую», 3 бали – «цькував і буду цькувати, це здорово». Нехай всі одночасно покажуть на пальцях - скільки балів вони поставили б собі?

У цьому місці ні в якому разі не можна намагатися викрити когось. Навпаки, потрібно сказати: «Яка я рада, у мене від серця відлягло. Ніхто з вас не вважає,

що цькувати - це добре і правильно. Це чудово, значить, нам буде неважко вилікувати свій клас». Так моральна оцінка цькування стає не зовнішньою, нав'язаною дорослим, її дають самі діти.

Якщо група дуже загрузла в задоволенні від насильства, конфронтація може бути більш жорсткою.

## **5. Сформулювати позитивні правила життя в групі і укласти контракт.**

До цих пір мова йшла про те, як не треба. Помилкою було б зупинитися на цьому, тому що, заборонивши дітям колишні способи реагування і не давши інших, ми провокуємо стрес, розгубленість і повернення до старого.

Момент, коли колишня, «погана» групова динаміка перервана, розкрутка її згубної спіралі припинена, найкраще, щоб запустити динаміку нову. І це важливо робити разом.

Досить просто разом з дітьми сформулювати правила життя в групі.

Наприклад:

- У нас ніхто не з'ясовує стосунки кулаками.
- У нас не ображають один одного.
- У нас не дивляться спокійно, якщо двоє б'ються - їх розбороняють.

Але занадто багато і складно не треба, принаймні для початку. Правила виписуються на великому аркуші і за них всі голосують. Ще краще щоб кожен поставив підпис, що зобов'язується їх виконувати. Цей прийом називається «укладення контракту», він прекрасно працює.

Якщо правила хтось порушує, йому можуть просто мовчки вказати на плакат з його власним підписом.

## **6. Моніторинг і підтримка позитивних змін.**

Це дуже важливо. Дуже важливо щоб дорослий (дорослі), який взявся «розрулювати» ситуацію, не залишав групу. Він повинен регулярно питати, як справи, що вдається, що важко, чим допомогти. Можна зробити "лічильник одужання", яку-небудь посудину або дошку, куди кожен, кому сьогодні дісталось або хто бачив щось, що було схоже на насильство, може покласти камінчик або увіткнути кнопку. За кількістю камінців визначається, чи гарний сьогодні був день, краще на цьому тижні, ніж минулого і т. д.

Можна ставити спектаклі, складати казки і робити колажі про «хроніку одужання», зробити «графік температури» і т. д.

Суть в тому, що група постійно отримує щирий інтерес від авторитетного дорослого і як і раніше вважає перемогу над цькуванням своїм спільною справою.

## **7. Гармонізувати ієрархію.**

Ось тепер пора думати про популярність. Про те, щоб кожен мав визнання в чомусь своєму, міг пред'явити себе групі, бути корисним і цінним в ній.

Свята, конкурси, огляди талантів, походи, експедиції, ігри на командоутворення - арсенал багатий. Чим довше групі належить прожити в цьому складі, тим цей етап важливіший.

Ознака гармонійної груповий ієрархії - відсутність жорстко закріплених ролей, гнучке перетікання ролей: в цій ситуації лідером стає той, в тій - інший. Один краще всіх малює, інший забиває голи, третій придумує ігри. Чим більше різноманітної і осмисленої діяльності, тим здоровіша група.

Ну, це вже з серії «зовсім добре». Навіть якщо так не виходить, досить мирного, спокійного співіснування, а реалізуватися діти можуть в інших місцях.

У разі виникнення насильства в освітній установі помилковою є думка, що треба попрацювати з дітьми, щоб вони змінилися.

Принципово важливо співробітникам розуміти, що їм також необхідно змінюватися, змінювати систему пріоритетів, цінностей, може бути, стиль взаємодії, систему заохочень і покарань, організувати нові види діяльності дітей, разом з ними розробляти правила співжиття, що забезпечують безпеку всім (і жертвам і переслідувачам і співробітникам).

### **Що сказати постраждалій дитині**

- **«Я вірю тобі».** *Це допоможе дитині зрозуміти, що ви готові допомогти їй вирішити проблему.*
- **«Мені дуже шкода, що це відбулося з тобою».** *Дитина відчуватиме, що ви намагаєтесь зрозуміти її почуття.*
- **«У цьому немає твоєї провини».** *Дитина розуміє, що вона не самотня в подібній ситуації. Головне на цьому етапі – спрямувати зусилля на подолання проблеми.*
- **«Добре, що ти зумів сказати мені про це».** *Це запевнить дитину в тому, що вона правильно вчинила, звернувшись по допомогу та підтримку.*
- **«Я люблю тебе й намагатимуся зробити так, щоб тобі більше не загрожувала небезпека»** *Це допоможе відчувати допомогу, захист, що дасть їй надію на покращення ситуації.*